

CARLOS
RUIZ ZAFÓN

EL PRÍNCIP
DE LA BOIRA

Columna

Torna Carlos Ruiz Zafón amb el desenllaç de la saga de *L'Ombra del Vent*:

UNA HISTÒRIA QUE NO PODRÀS OBLIDAR

A la venda el 19 de novembre de 2016

Més informació [aquí](#)

UNA NOTA DE L'AUTOR

Amic lector,

Potser el més aconsellable fóra que et saltessis aquestes paraules i anessis directament a l'inici de la novel·la. Un llibre hauria de parlar per ell mateix sense necessitat de preàmbuls. Però si tens curiositat per saber l'origen de la novel·la que tens a les mans, prometo ser breu i apartar-me del teu camí en poques línies. *El Príncep de la Boira* va ser la primera novel·la que vaig publicar i va marcar l'inici de la meva dedicació exclusiva a aquest peculiar ofici d'escriptor. Jo tenia vint-i-sis o vint-i-set anys —llavors em semblaven molts—, i, a falta d'editor, se'm va acudir de presentar-la a un concurs de literatura juvenil, terreny que desconeixia del tot, i vaig tenir la sort de guanyar.

Si he de dir la veritat, de jovenet no acostumava a llegir novel·les etiquetades de «juvenils». La meva idea d'una novel·la per a joves era la mateixa que la meva idea d'una novel·la per a qualsevol lector. Sempre he tingut la impressió que els lectors joves són, potser, més eixerits i perspicaços que els adults i que no tenen miraments i menys prejudicis. Amb ells, l'autor se'ls guanya o li passen factura sense contemplacions. Són un públic difícil i exigent, però m'agraden els termes d'aquesta relació i crec que són justos. Amb *El Príncep de la Boira*, a falta d'altres referències, vaig decidir d'escriure la novel·la que m'hauria agradat llegir als tretze o catorze anys, però també una que m'hauria continuat interessant als vint-i-tres, quaranta-tres o vuitanta-tres.

Des de la seva publicació el 1993, *El Príncep de la Boira* ha tingut la sort de ser molt ben rebuda entre els joves, i també entre els qui no ho són tant. El que no havia tingut mai, fins al dia d'avui, és una edició digna, que fes justícia als seus lectors i a la mateixa obra. Després de les no poques misèries que han llastat aquest llibre i el seu autor durant gairebé tres lustres, la novel·la arriba ara a mans dels seus lectors per primera vegada de la manera com sempre ho hauria hagut de fer.

Quan es revisa un llibre que s'ha escrit fa tants anys, la temptació del novel·lista és treure profit d'algunes de les coses que ha après de l'ofici per reconstruir-lo i reescriure'l gairebé tot, però en aquest cas m'ha semblat que calia deixar la novel·la tal com està, amb els defectes i la personalitat intactes.

El Príncep de la Boira és la primera d'una sèrie de novel·les «juvenils» (*El Palau de la Mitjanit*, *Les Llums de Setembre* i *Marina*) que vaig escriure anys abans de la publicació de *L'Ombra del Vent*. Alguns lectors més madurs, enduts potser per la popularitat de l'última novel·la, se sentiran temptats d'explorar aquestes històries de misteri i aventura, i espero que alguns lectors de la nova fornada, si els agraden, se sentin temptats d'iniciar la seva pròpia aventura en la lectura per a tota la vida.

Als uns i als altres, lectors joves i joves lectors, només em resta transmetre'ls l'agraïment d'aquest explicador d'històries, que continua intentant merèixer el seu interès, i desitjar-los una feliç lectura.

Carlos Ruiz Zafón
Juny del 2006

CAPÍTOL U

Havien de passar molts anys abans que en Max oblidés l'estiu en què va descobrir, quasi casualment, la màgia. Corria l'any 1943 i els vents de la guerra arrossegaven el món riu avall, sense remei. A mitjan juny, el dia en què en Max va complir els tretze anys, el seu pare, rellotger i inventor a estones perdudes, va reunir la família a la sala i els va anunciar que aquell era el darrer dia que passarien a la que havia estat casa seva els darrers deu anys. La família es mudava a la costa, lluny de la ciutat i de la guerra, a una casa prop de la platja, en un poblet vora l'Atlàntic.

La decisió era terminant: sortirien l'endemà de matinada. Fins aleshores, havien d'empaquetar totes les seves possessions i preparar-se per al llarg viatge fins a la nova llar.

La família va rebre la notícia sense sorprendre's. Quasi tots ja s'imaginaven que la idea d'abandonar la ciutat per buscar un lloc més habitable ballava pel cap del bo d'en Maximilian Carver des de feia temps; tots menys en Max. Per a ell, la notícia va tenir el mateix efecte que una locomotora embogida travessant una botiga de porcellana xinesa. Va quedar-se blanc, amb la boca oberta i la mirada absent. En aquest breu tràngol va passar-li pel cap la terrible certesa que tot el món, incloent-hi els

seus amics de l'escola, la colla del carrer i la botiga de còmics de la cantonada, estava a punt d'esvair-se per sempre. D'una revolada.

Mentre els altres membres de la família dissolien la concentració per posar-se a fer l'equipatge amb aire de resignació, en Max va romandre immòbil mirant el seu pare. El bon rellotger va agenollar-se davant del seu fill i va col·locar-li les mans a les espatlles. La mirada d'en Max s'explicava millor que no un llibre.

—Ara et sembla la fi del món, Max. Però et prometo que t'agradarà el lloc on anem. Faràs nous amics, ja ho veuràs.

—És per la guerra? —va preguntar en Max—. És per això que ens n'hem d'anar?

En Maximilian Carver va abraçar el seu fill i després, sense deixar de somriure-li, va extreure de la butxaca de la jaqueta un objecte brillant que penjava d'una cadena i va col·locar-lo entre les mans d'en Max. Un rellotge de butxaca.

—L'he fet per a tu. Feliç aniversari, Max.

En Max va obrir el rellotge, treballat en plata. A l'interior de l'esfera, cada hora estava marcada pel dibuix d'una lluna que creixia i minvava al compàs de les agulles formades pels rajos d'un sol que somreia en el cor del rellotge. Damunt de la tapadora, gravada en cal·ligrafia, s'hi podia llegir una frase: «*La màquina del temps d'en Max*».

Aquell dia, sense saber-ho, mentre contemplava com la seva família vagarejava amunt i avall amb les maletes i sostenia el rellotge que li havia regalat el seu pare, en Max va deixar de ser un nen per sempre més.

* * *

La nit del seu aniversari, en Max no va aclucar els ulls. Mentre els altres dormien, va esperar la fatal arribada d'aquella matinada que havia de marcar el comiat final al petit univers que s'havia forjat al llarg dels anys. Va passar les hores en silenci, estès al llit amb la mirada perduda en les ombres blaves que ballaven al sostre de la cambra, com si esperés veure-hi un oracle capaç de dibuixar el seu destí a partir d'aquell dia. Agafava amb la mà el rellotge que el seu pare havia forjat per a ell. Les llunes somrients de l'esfera brillaven en la penombra nocturna. Tal vegada elles tindrien la resposta a totes les preguntes que en Max havia començat a col·leccionar des d'aquella mateixa tarda.

Finalment, les primeres llums de l'alba van despuntar per damunt de l'horitzó blau. En Max va saltar del llit i va dirigir-se cap a la sala. En Maximilian Carver estava repapat en una butaca, vestit i amb un llibre prop de la llum d'un quinqué. En Max va veure que no havia estat l'únic que havia passat la nit desvetllat. El rellotger li va somriure i va tancar el llibre.

—Què llegeixes? —va preguntar-li en Max, assenyalant el gros volum.

—És un llibre sobre Copèrnic. Saps qui és Copèrnic? —va respondre el rellotger.

—Vaig a l'escola —va respondre en Max.

El seu pare tenia la virtut de fer-li preguntes com si vingués de l'hort.

—I què en saps? —va insistir.

—Va descobrir que la Terra girava al voltant del Sol i no a l'inrevés.

—Més o menys. I saps el que això va significar?

—Problemes —va contestar en Max.

El rellotger va somriure àmpliament i va allargarli el gruixut llibre.

—Té. És teu. Llegeix-lo.

En Max va investigar el misteriós llibre enquadernat en pell. El llibre semblava que tingués mil anys i que hagués servit d'amagatall a l'esperit d'algun vell follet encadenat a les seves pàgines per algun malefici centenari.

—A veure —va abreujar el pare—; qui desperta les teves germanes?

En Max, sense aixecar els ulls del llibre, va indicar amb el cap que cedia l'honor d'arrencar l'Alícia i la Irina, les seves dues germanes de quinze i vuit anys respectivament, del son profund.

Després, mentre el pare es dirigia a tocar diana per a tota la família, en Max va acomodar-se a la butaca, va obrir el llibre de bat a bat i va començar a llegir. Mitja hora més tard, la família en ple travessava per última vegada el llindar de la porta cap a una nova vida. L'estiu havia començat.

* * *

En Max havia llegit algun cop en algun dels llibres del seu pare que hi ha imatges de la infantesa que es queden gravades en l'àlbum de la ment com fotografies, com escenaris als quals, per molt temps que passi, sempre es torna i que sempre es recorden. En Max va entendre el sentit d'aquelles paraules la primera vegada que va veure el mar. Feia més de cinc hores que eren dins del tren quan, de sobte, en sorgir d'un fosc túnel, una infinita

làmina de llum i claredat espectral va estendre's davant dels seus ulls. El blau elèctric del mar resplendent sota el sol del migdia va gravar-se-li a la retina com una aparició sobrenatural. Mentre el tren seguia el seu camí a pocs metres del mar, en Max va treure el cap per la finestreta i va sentir per primer cop el vent impregnat de salnitre sobre la seva pell. Va girar-se per mirar el pare, que el contemplava des de l'extrem del compartiment del tren amb un somriure misteriós, assentint a una pregunta que en Max encara no havia formulat. Aleshores va saber que no importava quina era la destinació d'aquell viatge ni en quina estació s'aturaria el tren; des d'aquell dia no viuria mai en un lloc des del qual no pogués veure cada matí, quan es despertés, aquella llum blava i engegadora que pujava cap al cel com un vapor màgic i transparent. Era una promesa que s'havia fet a si mateix.

* * *

Mentre en Max contemplava com s'allunyava el ferrocarril des de l'andana de l'estació del poble, en Maximilian Carver va deixar uns minuts la família ancorada amb l'equipatge davant del despatx del cap d'estació per negociar amb algun dels portadors locals un preu raonable per transportar els embalums, les persones i la resta de la parafernàlia fins al punt final de destinació. La primera impressió que va tenir en Max del poble i de l'aspecte que oferien l'estació i les primeres cases, els sostres de les quals treien el cap tímidament per damunt dels arbres circumdants, va ser que aquell lloc semblava una maqueta, un d'aquells pobles construïts en miniatura pels col·leccionistes de trens elèctrics, en els quals si algú s'aventura a caminar més del compte pot acabar caient d'una taula. Amb aquesta idea, en Max començava a contemplar una interessant variació de la teoria de Copèrnic respecte al món, quan la veu de la mare, prop d'ell, va deslliurar-lo dels seus somiejos còsmics.

—Què? Aprovat o suspès?

—És aviat per saber-ho —va contestar en Max—. Sembla una maqueta. Com aquelles dels aparadors de les botigues de joguines.

—Potser ho és —va somriure la seva mare.

Quan ho feia, en Max podia veure-li en el rostre un reflex pàl·lid de la seva germana Irina.

—Però no ho diguis al teu pare —va continuar—. Ja ve.

En Maximilian Carver va retornar escortat per dos cepats transportistes amb les vestimentes estampades de taques de greix, sutge i alguna substància que no es podia identificar. Ambdós lluien bigotis atapeïts i una gorra de mariner, com si aquest fos l'uniforme de la seva professió.

—Aquests són en Robin i en Philip —va explicar el rellotger—. En Robin durà les maletes i en Philip, la família. D'acord?

Sense esperar l'aprovació familiar, els dos forçuts van dirigir-se a la muntanya de baguls i van carregar metòdicament el més voluminós sense cap esforç aparent. En Max va treure el seu rellotge i va contemplar l'esfera de llunes rialleres. Les agulles del rellotge marcaven les dues de la tarda. El vell rellotge de l'estació marcava dos quarts d'una.

—El rellotge de l'estació va malament —va murmurar en Max.

—Ho veus? —va contestar el pare, eufòric—. Acabem d'arribar i ja tenim feina.

La seva mare va somriure dèbilment, com feia sempre davant les mostres d'optimisme radiant d'en Maximilian Carver, però en Max va poder llegir en els seus ulls una ombra de tristor i aquella estranya lluminositat que, des de petit, li havia fet pensar que la mare intuïa en el futur allò que els altres no podien endevinar.

—Tot anirà bé, mama —va dir en Max, i va sentir-se com un beneït un segon després d'haver pronunciat aquelles paraules.

La seva mare li va acariciar la galta i va somriure.

—És clar, Max. Tot anirà bé.

En aquell moment, en Max va tenir la certesa que algú el mirava. Va girar ràpidament la vista i va poder veure com, entre els barrots d'una de les finestres de l'estació, un gran gat tigrat el contemplava fixament, com si pogués llegir-li els pensaments. El felí va parpellejar i, d'un salt que evidenciava una agilitat impensable en un animal d'aquella mida, gat o no gat, va apropar-se cap a la petita Irina i va fregar el llom contra els turmells blancs de la germana. La nena es va agenollar per acariciar l'animal, que miolava suaument. La Irina el va agafar a coll i el gat va deixar-se amanyagar mansament, llepant amb dolcesa els dits de la nena, que somreïa embadalida per l'encant del felí. La Irina, amb el gat a coll, va apropar-se fins al lloc on esperava la família.

—No acabem ni d'arribar i ja has agafat una bèstia. Vés a saber què durà —va sentenciar l'Alícia amb un fastigueig evident.

—No és cap bèstia. És un gat i està abandonat —va replicar la Irina—. Mama?

—Irina, ni tan sols hem arribat a casa —va comentar la mare.

La nena va forçar una ganyota llastimosa, a la qual va afegir-se el miol dolç i seductor del felí.

—Es pot quedar al jardí. Per favor...

—És un gat gros i brut —va afegir l'Alícia—; deixaràs que se surti amb la seva?

La Irina va mirar la germana gran d'una manera penetrant i acerada que prometia una declaració de guerra si aquesta no tancava la boca. L'Alícia va aguantar la mirada uns instants i després es va girar, amb un sospir de ràbia, i es va allunyar fins on els transportistes carregaven l'equipatge. Pel camí va encreuar-se amb el seu pare, el qual va advertir el rostre envermellit de l'Alícia.

—Ja us esteu barallant? —va preguntar en Maximilian Carver—. Com és?

—Està sol i abandonat. Ens el podem endur? Es quedarà al jardí i jo me n'ocuparé. Ho prometo —va apressar-se a explicar la Irina.

El rellotger, atònit, va mirar el gat i després la seva esposa.

—No sé què hi dirà la teva mare...

—I tu, què hi dius, Maximilian Carver? —va replicar la seva esposa, amb un somriure que evidenciava que la divertia el dilema en què s'havia trobat el seu marit.

—Molt bé, s'hauria de portar al veterinari i, a més...

—Per favor... —va gemegar la Irina.

El rellotger i la seva dona van intercanviar una mirada de complicitat.

—I per què no? —va concloure en Maximilian Carver, incapaç de començar l'estiu amb un conflicte familiar—. Però tu te'n faràs càrrec. Ho promets?

El rostre de la Irina va il·luminar-se i les pupil·les del felí es van estrènyer fins que es van perfilar com agulles negres sobre l'esfera daurada i lluminosa dels ulls.

—Vinga! Som-hi! L'equipatge ja està carregat —va dir el rellotger.

La Irina va endur-se el gat a coll i va córrer cap a les furgonetes. El felí, amb el cap recolzat a l'espatlla de la nena, va mantenir els ulls clavats en en Max. «Ens estava esperant», va pensar.

—No et quedis aquí palplantat, Max. Mou-te —va insistir el pare, dirigint-se a les furgonetes de la mà de la mare.

En Max els va seguir.

Va ser aleshores que alguna cosa va fer-lo girar i mirar de nou l'esfera ennegrida del rellotge de l'estació. El va examinar curosament i va adonar-se que hi havia alguna cosa que no rutllava. En Max recordava perfectament que en arribar a l'estació el rellotge marcava mitja hora més tard del migdia. Ara les agulles marcaven tres quarts i mig de dotze.

—Max! —va sonar la veu del seu pare, que el cridava de la furgoneta estant, al seu darrere—. Que marxem!

—Ja vinc —va murmurar en Max per a si mateix, sense deixar de mirar l'esfera.

El rellotge no estava espatllat; funcionava perfectament, amb una sola particularitat: ho feia a l'inrevés.

CAPÍTOL DOS

La nova casa dels Carver era situada a l'extrem nord d'una llarga platja que s'estenia davant del mar com una làmina de sorra blanca i lluminosa, amb petites illes d'herbes salvatges que s'agitaven al vent. La platja era una prolongació del poble, constituït per petites cases de fusta que no ultrapassaven els dos pisos i que, en la seva major part, eren pintades d'amables tonalitats pastel, amb el jardí i la tanca blanca alineada pulcrament, que reforçava la impressió d'una ciutat de cases de nines que en Max havia tingut tot just arribar. Van travessar el poble, la rambla principal i la plaça de l'ajuntament, mentre en Maximilian Carver explicava les meravelles del poble amb l'entusiasme d'un guia local.

El lloc era tranquil i estava posseït per aquella mateixa lluminositat que havia embadalit en Max quan va veure per primera vegada el mar. La major part dels habitants del poble feien servir la bicicleta per traslladar-se, o senzillament ho feien a peu. Els carrers eren nets i l'únic soroll que se sentia, exceptuant algun ocasional vehicle de motor, era l'esclat de les ones que trencaven a la platja. A mesura que recorrien el poble, en Max va adonar-se que els rostres dels membres de la família reflectien els pensaments que els produïa l'espectacle del que havia de ser el nou escenari de les seves vides. La petita Irina i el seu felí aliat contemplaven la

desfilada ordenada de carrers i cases amb una serena curiositat, com si ja se sentissin com a casa. L'Alícia, embadalida en pensaments impenetrables, semblava que fos a quilòmetres d'allí, cosa que confirmava en en Max la certesa que sabia ben poc o res de la germana gran. La mare mirava amb una resignada acceptació el poble, sense perdre, però, el somriure imposat que impedia reflectir la inquietud que, per algun motiu que en Max desconeixia, l'ofuscava. Finalment, en Maximilian Carver observava triomfal el seu nou habitatge alhora que mirava cada membre de la família i rebia, a canvi, un somriure d'acceptació (el sentit comú semblava que confirmés que qualsevol altra cosa podia trencar el cor del bon rellotger, convençut que havia dut la seva família a un nou paradís).

Veient els carrers plens de llum i tranquil·litat, en Max va pensar que el fantasma de la guerra resultava llunyà i fins i tot irreal i que, tal vegada, el seu pare havia tingut una intuïció genial quan va decidir mudar-se a aquell lloc. Quan les furgonetes van enfilear el camí que portava fins a la seva casa de la platja, en Max ja s'havia esborrat del cap el rellotge de l'estació i la intranquil·litat que el nou amic de la Irina li havia produït de bell antuvi. Va mirar cap a l'horitzó i li va semblar que hi distingia la silueta d'un vaixell, negre i afilat, que navegava com un miratge per la calitja que entelava la superfície de l'oceà. Uns segons més tard, havia desaparegut.

* * *

La casa tenia dos pisos i s'alçava a uns cinquanta metres de la línia de la platja, envoltada d'un modest jardí clos per una tanca blanca que esperava amb candeletes una mà de pintura. Era construïda amb fusta i, a excepció del sostre fosc, era pintada de blanc i es mantenia en un estat força bo, si es té en compte que era a tocar del mar i que es veia sotmesa al desgast diari del vent humit i impregnat de salnitre.

Pel camí, en Maximilian Carver va explicar a la família que la casa havia estat construïda l'any 1928 per la família d'un prestigiós cirurgià de Londres, el Dr. Richard Fleischmann i la seva esposa, Eva Gray, com a casa d'estiueig a la costa. La casa havia estat considerada una excentricitat als ulls dels habitants del poble. Els Fleischmann eren un matrimoni sense fills, solitari i, segons sembla, poc aficionat a tractar la gent del poble. En la primera visita que hi va fer va ordenar clarament que tant els materials com la mà d'obra havien de dur-se directament de Londres. Aquest caprici va

suposar que el cost de la casa pràcticament es tripliqués, però gràcies a la seva fortuna el cirurgià s'ho podia permetre.

Els habitants van contemplar amb escepticisme i recel les anades i vingudes, durant tot l'hivern del 1927, d'innombrables treballadors i camions de transport, mentre l'esquelet de la casa del final de la platja s'anava alçant lentament, dia a dia. Finalment, a la primavera del 28, els pintors van donar l'última capa de pintura a la casa i, setmanes després, el matrimoni va instal·lar-s'hi per passar-hi l'estiu. La casa de la platja va convertir-se aviat en un talismà que canviaria la sort dels Fleischmann. L'esposa del cirurgià, que segons sembla havia perdut la capacitat per concebre un fill en un accident anys enrere, va quedar en estat durant aquell primer any. El 23 de juny de 1929, l'esposa d'en Fleischmann va infantar, assistida pel seu marit sota el sostre de la casa de la platja, un nen que s'anomenaria Jacob.

En Jacob va ser una benedicció del cel que va canviar el tarannà amarg i solitari dels Fleischmann. Aviat el doctor i la seva esposa van començar a congeniar amb els habitants del poble i van arribar a ser personatges populars i estimats durant els anys de felicitat que van passar a la casa de la platja, fins que va arribar la tragèdia del 1936. Una matinada d'agost d'aquell any, el petit Jacob es va ofegar mentre jugava a la platja, davant de la casa.

Tota l'alegria i la llum que el desitjat fill havia portat al matrimoni van extingir-se aquell dia per sempre més. Durant l'hivern del 36, la salut d'en Fleischmann es va anar deteriorant progressivament i aviat els metges van saber que mai no veuria l'estiu del 38. Un any després de la desgràcia, els advocats de la vídua van posar la casa en venda. Va romandre buida i sense comprador durant anys, oblidada a l'extrem de la platja.

Va ser així, per pura casualitat, que en Maximilian Carver va tenir notícies de la seva existència. El rellotger tornava d'un viatge per comprar peces i eines per al seu taller quan va decidir passar la nit al poble. Durant el sopar en el petit hotel local, va encetar una conversa amb l'amo, i en Maximilian Carver va expressar-li el seu etern desig de viure en un poble com aquell. L'amo de l'hotel va parlar-li de la casa i en Maximilian va decidir ajornar la tornada i anar-la a veure l'endemà mateix. En el viatge de tornada, el seu cap barrinava xifres i la possibilitat d'obrir un taller de rellotgeria al poble. Va trigar vuit mesos abans no ho va fer saber a la família, però en el fons del cor ja havia pres la decisió.

* * *

El primer dia a la casa de la platja quedaria en el record d'en Max com una curiosa recopilació d'imatges insòlites. Per començar, tan aviat com les furgonetes van aturar-se davant de la casa i en Robin i en Philip van començar a descarregar l'equipatge, en Maximilian Carver va ensopegar inexplicablement amb alguna cosa que semblava una galleda vella i, després de recórrer a batzegades una trajectòria vertiginosa, va aterrar damunt la tanca blanca i en va fer caure més de quatre metres. L'incident va saldar-se amb el riure contingut de la família i un blau per a la víctima, no res seriós.

Els dos cepats transportistes van portar els embalums de l'equipatge fins al porxo de la casa, van considerar que ja havien complert i van desaparèixer deixant a la família l'honor de pujar els baguls escales amunt. Quan en Maximilian Carver va obrir solemnement la casa, una olor de resclosit va escapar-se per la porta com un fantasma que hagués romàs presoner durant anys entre les parets. L'interior estava inundat per una dèbil boirina de pols i llum tènue que es filtrava des de les persianes abaixades.

—Déu meu! —va murmurar la mare d'en Max, tot calculant les tones de pols que s'haurien de netejar.

—Una meravella —va apressar-se a explicar en Maximilian Carver—. Ja us ho vaig dir.

En Max i la seva germana Alícia es van mirar resignadament. La petita Irina contemplava embadalida l'interior de la casa. Abans que cap membre de la família no pogués pronunciar un sol mot, el gat de la Irina va saltar-li dels braços i amb un potent miol es va enfilear escales amunt.

Un segon després, seguint el seu exemple, en Maximilian Carver va entrar a la nova residència familiar.

—Almenys li agrada a algú —va semblar-li a en Max que murmurava l'Alícia.

La primera cosa que la mare d'en Max va ordenar va ser que s'obrisin ritualment les portes i finestres de bat a bat i es ventilés la casa. Després, durant unes cinc hores, tota la família es va dedicar a fer habitable la nova llar. Amb la precisió d'un exèrcit especialitzat, cadascú va encarregar-se d'una feina concreta. L'Alícia va preparar les habitacions i els llits. La Irina, amb l'espolsador, va fer saltar castells de pols del seu amagatall, i en Max, seguint-li el rastre, s'encarregava de recollir-la. Mentrestant, la mare

distribuïa l'equipatge i prenia bona nota de totes les feines que ben aviat s'haurien de dur a terme.

En Maximilian Carver va esmerçar totes les seves forces a intentar que les canonades, la llum i altres enginyers mecànics de la casa tornessin a funcionar després d'una letargia d'anys en desús, la qual cosa no va ser gens fàcil.

Finalment, la família es va reunir al porxo i, asseguts als esglaons del seu nou habitatge, van concedir-se un merescut repòs mentre contemplaven la tonalitat daurada que anava adquirint el mar mentre queia la tarda.

—Per avui ja n'hi ha prou —va concedir en Maximilian Carver, ple de sutge i de taques misterioses.

—Un parell de setmanes de posar-hi tots el coll i la casa començarà a ser habitable —va afegir la mare.

—A les habitacions de dalt hi ha aranyes —va explicar l'Alícia—. Enormes.

—Aranyes? Renoi! —va exclamar la Irina—. I què semblaven?

—S'assemblaven a tu —va replicar l'Alícia.

—No comencem; d'acord? —va interrompre la mare, fregant-se el nas—. En Max les matarà.

—No cal que les matem, podem agafar-les i col·locar-les al jardí —va observar el rellotger.

—Sempre em toquen les missions heroiques —va murmurar en Max—. Pot esperar fins demà, l'extermini?

—Alícia? —va intercedir la seva mare.

—No penso dormir en una habitació plena d'aranyes i vés a saber de quina altra mena de bestioles —va dir l'Alícia.

—Cursi —va sentenciar la Irina.

—Monstre —va replicar l'Alícia.

—Max, abans no comenci una guerra, elimina les aranyes —va dir en Maximilian Carver, arrossegant la veu.

—Les mato o només les amenaço una mica? Puc retorçar-los una pota... —va suggerir en Max.

—Max! —va tallar la seva mare.

En Max es va desemmandrir i va entrar a la casa disposat a eliminar els antics llogaters. Va enfilar l'escala que duia al pis de dalt, on hi havia les habitacions. Des de dalt de l'últim graó, els ulls brillants del gat de la Irina l'observaven fixament, sense parpellejar.

En Max va passar per davant del felí, que semblava que guardés el pis superior com un guaita. Tan bon punt va dirigir-se cap a una de les habitacions, el gat li va seguir els passos.

* * *

El terra de fusta cruixia molt dèbilment sota els seus peus. En Max va començar la caça i captura d'aràcnids per les habitacions encarades al sud-oest. Des de les finestres es podia veure la platja i la trajectòria descendent del sol cap a l'ocàs. Va examinar detingudament el terra a la recerca de petits éssers peluts i caminadors. Després de la sessió de neteja, el terra de fusta havia quedat acceptablement net i en Max va trigar un parell de minuts a localitzar el primer membre de la família aràcnida. Des d'un dels racons, va veure com una aranya de dimensions considerables avançava en línia recta cap a ell, com si fos un pinxo enviat pels de la seva espècie per fer-lo canviar de parer. Devia fer una mitja polzada, i tenia una taca daurada damunt del cos negre.

En Max va allargar la mà cap a una escombria que recolzava a la paret i va preparar-se per catapultar l'insecte a una altra vida. «Això és ridícul», va pensar mentre feia anar l'escombria amb sigil com si fos una arma mortífera. Estava començant a calcular el cop letal quan, de sobte, el gat de la Irina va abraonar-se sobre l'insecte i, obrint la seva bocassa de lleó en miniatura, va engolir l'aranya i va mastegar-la amb força. En Max va deixar anar l'escombria i va mirar astorat el gat, que li tornava una mirada malèvola.

—Bufa, quin gatet! —va remorejar.

L'animal va empassar-se l'aranya i va sortir de l'habitació, presumiblement per buscar algun familiar del seu recent aperitiu. En Max va apropar-se a la finestra. La seva família encara era al porxo. L'Alícia va mirar-lo inquisitivament.

—Jo no m'hi amoïnaria, Alícia. No crec que vegis més aranyes.

—Assegura-te'n bé —va insistir en Maximilian Carver.

En Max va assentir i va dirigir-se cap a les habitacions del darrere de la casa, encarades al nord-est.

Va sentir miolar el gat a prop i va suposar que una altra aranya havia caigut a les urpes del felí exterminador. Les habitacions de la part del darrere eren més petites que les de la façana principal. Des d'una de les finestres, va contemplar el panorama que s'hi observava. La casa tenia una

eixida amb una caseta per guardar-hi mobles i fins i tot un vehicle. Un gran arbre, la brancada del qual sobresortia del sostremort de les golfes, s'alçava al bell mig del pati i, pel seu aspecte, en Max es va imaginar que hi era des de feia dos-cents anys.

Darrere el pati, limitat per la tanca que envoltava la casa, s'estenia un camp d'herbes salvatges i, uns cent metres més enllà, s'aixecava el que semblava un petit recinte envoltat per un mur de pedra blanquinosa. La vegetació havia envaït el lloc i ho havia transformat en una petita jungla de la qual sorgien el que a en Max li semblaven figures: figures humanes. L'última llum del dia queia sobre el camp i en Max va haver de forçar la vista. Era un jardí abandonat. Un jardí d'estàtues. En Max va contemplar hipnotitzat l'estrany espectacle de les estàtues presoneres dels matolls i tancades en aquell recinte, que feia pensar en un petit cementiri de poble. Una portalada de llances de metall segellades amb cadenes flanquejava el pas cap a l'interior. Al capdamunt de les llances, en Max hi va poder distingir un escut format per una estrella de sis puntes. A la llunyania, més enllà del jardí d'estàtues, s'alçava el llindar d'un bosc espès que semblava que no s'acabava mai.

—Has fet alguna troballa? —la veu de la mare al seu darrere va fer que sortís del somieig que li havia provocat aquella visió—. Ja ens pensàvem que les aranyes havien pogut més que tu.

—Sabies que allà al darrere, prop del bosc, hi ha un jardí d'estàtues? — En Max va assenyalar cap al recinte de pedra i la mare va abocar-se al finestral.

—Es fa fosc. El teu pare i jo anirem al poble a buscar alguna cosa per sopar, almenys fins que demà puguem comprar provisions. Us quedeu sols. Vigila la Irina.

En Max va assentir. La seva mare va besar-lo suaument a la galta i va baixar escales avall. En Max va mirar de nou el jardí d'estàtues, les siluetes del qual es fonien lentament amb la boirina del capvespre. La brisa havia començat a refrescar. En Max va tancar la finestra i va anar a fer el mateix a les altres habitacions. La petita Irina se li va afegir al passadís.

—Eren grans? —va preguntar-li fascinada.

En Max va dubtar un segon.

—Les aranyes, Max. Eren grans?

—Com un puny —va respondre en Max solemnement.

—Apa!